
Detektiv Kjelsson
TAJEMNÉ
JEZERO VIARED
Daniel Janů
Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Tajemné jezero Viared

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

Detektiv Kjelsson

Tajemné jezero Viared

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-48-8 EPUB

978-80-88394-49-5 MOBI

978-80-88394-50-1 PDF

Obsah

1. Kodaň, kriminální oddělení, 3. září, 2019
2. Malmö, kriminální oddělení, 11:14
3. Tofta, 15:34
4. Berghem, motel Himmelshamn, 16:47
5. Berghem, motel Himmelshamn, 17:28
6. Berghem, motel Himmelshamn, 18:21
7. Berghem, motel Himmelshamn, 19:45
8. Berghem, motel Himmelshamn, 20:02
9. Kyrkogatan, okolí domu č. 6, 06:42
10. Kyrkogatan, 07:32
11. Sjömarken, 09:54
12. Boras, kriminální oddělení, 4. září, 11:05
13. Sjömarken, místo činu, 4. září, 13:43
14. Boras, márnice, 14:38
15. Sjömarken, 15:51
16. Boras, kriminální oddělení, 17:11
17. Hotel Gyllene Krona, půlnoc
18. Boras, kriminální oddělení, 08:23
19. Berghem, motel Himmelshamn, 09:41
20. Berghem, motel Himmelshamn, 11:08
21. Boras, kriminální oddělení, 4. září, 12:25
22. Göteborg, 14:51
23. Kinna, 16:42
24. Göteborg, 18:10
25. Boras, kriminální oddělení, 5. září, 08:11
26. 5 km za Berghemem, 09:55
27. Boras, místní nemocnice, 6. září, 07:20
28. Sjörmaken, jezero Viared, 08:41

29. Boras, kriminální oddělení, 10:25
30. Hotel PARMA, 7. Září, 07:12

1. **Kodaň, kriminální oddělení, 3. září, 2019**

Začátkem května došlo ke změnám na kriminálním oddělení v Aalborg. Major Admunsen byl povýšen do hodnosti plukovníka a ihned poté ohlásil, že odchází do Kodaně na ředitelství AFI (*Afdeling for informatik* – Oddělení informatiky). Na jeho místo byl dosazen major Sanversen, který funkci převzal 3. června. Hned při prvním setkání se kapitán Kjelsson s majorem nepohodl. Jelikož neshody s novým velitelem pokračovaly, kapitán se rozhodl poslat do Kodaně žádost o přeložení.

Jeho žádost byla kladně vyřízena a vzhledem k jeho dosavadním úspěchům byl pověřen vytvořením Oddělení pro mimořádné úkoly – *Ekstraordinære Afdeling (EA).*

„Přemýšlíte o dovolené?“ zeptal se kapitána Kjelssona muž v policejní uniformě strážmistr Ersten.

„Skandinávský poloostrov je plný krásných míst, která bych vidět chtěl,“ odpověděl Kjelsson.

„My jsme byli letos s manželkou ve švédském Brandstorpu u jezera Vättern. Moc hezká krajina. A vy?“

„Co já?“

„Byl jste letos na nějakém zajímavém místě?“

„Ostrov Laesø.“

„Co je na něm zajímavého?“ podivil se Ersten.

„Ani ne tak krajina, jako tajemné příběhy, které se mezi lidmi vyprávějí.“

„Mokřiny, bažiny, hnijící traviny a opuštěné lesy. Nic pro mě.“

„Nebyl jste tam že?“

„Ne.“

„Možná byste změnil názor.“

„O tom pochybuji. Švédsko je mnohem krásnější, než Dánsko a to říkám, i když jsem Dán.“

„Každá země má půvabná místa, kterými se může pochlubit.“

„Určitě, ale Švédsko…“

„…sklapni, Tommy!“ ohradil se Mikael Landerup.

Muž z forenzního procházel kolem nich a jenom zaslechl, jak Tommy Ersten zase vyzdvihuje krásy Švédska … musel zareagovat.

„Co je?!“ ohradil se Tommy.

„Občas mám pocit, že nejsi vůbec hrdý na to, že jsi Dán.“

„Co to meleš. Švédsko se mi jako země líbí. Nemohu za to, že to byl Švéd, co ti odvedl manželku!“

„Sklapni!“ vyhrkl Mikael.

V první chvíli to vypadalo, že po něm skočí, ale nakonec jen zvedl prst a pokračoval dál.

„Kapitáne, máte jít k plukovníkovi Verbenssenovi,“ ozval se strážmistr Nielsen.

„Asi nevíte, co mi chce?“ zeptal se Kjelsson.

„To bohužel neřekl.“

„Dobře, díky za zprávu.“

Kjelsson poděkoval a vyrazil do kanceláře velitele Kodaňské kriminálky plukovníka Ole Verbenssena.

* * *

[*Kancelář, velitele Verbenssena, 9:47*]

Kjelsson vstoupil do místnosti, která na rozdíl od jiných kanceláří velitelů, se kterými pracoval, byla zaplněná různými diplomy. Bylo to z důvodu, že tohle je Kodaň, hlavní město Dánska nebo jen proto, že plukovník byl hrdý na to, co jeho oddělení dokázalo? Ve své funkci byl už šestým rokem. Rozhodně si padli do oka a Verbenssen si Kjelssona považoval.

„Volal jste mě, plukovníku?!“ spustil Kjelsson hned jak vstoupil dovnitř.

„Pojďte si sednout, kapitáne,“ pobídl ho Verbenssen a rukou ukázal na volnou židli po jeho levici.

Samozřejmě bych nemohl očekávat místo po jeho pravici, pomyslel si Kjelsson a místo si prohlédl. Byly na něm spisy a velký hrnek plný čaje.

„Čaj?!“ ukázal kapitán rukou na objemný buclák.

„Rád si dopřávám vůni ovoce a bylin.“

„Dávám přednost kávě. To je také svým způsobem bylina.“

„Svým způsobem,“ dodal Verbenssen.

Kapitán přikývl a posadil se ke stolu.

„Vaše oddělení má první případ,“ spustil plukovník. „Na mostě přes Öresund bylo nalezeno mrtvé tělo…“

„…na naší straně?!“ zareagoval nedočkavě Kjelsson.

„Ne. Ale kolegové ze Švédska mi sdělili, že oběť je Dánské národnosti. Zjistili to podle dokladů.“

„Takže je to muž.“

„Ano.“

„Co víme ještě?“

„To je zatím vše,“ odvětil Verbenssen. „Nicméně velitel kriminálky Malmö mě požádal o naše lidi, kteří by to s nimi mohli konzultovat.“

„Že jsou tak sdílní,“ podivil se kapitán.

„S majorem Johanssonem se už léta známe,“ prozradil plukovník. „Udělal bych pro něho to samé.“

„A vy jste vybral mě,“ dodal Kjelsson.

„Samozřejmě.“

„A jste si jistý, že je to úkol pro naše oddělení?“

„Ano, jsem.“

„Rozumím,“ přikývl kapitán. „Jen co dorazí Romstromová, odjedeme do Malmö.“

„Ještě vám dám novou posilu, kapitáne!“

Aha!

„Rozhodně neprohloupíte,“ dodal Verbenssen a položil před Kjelssona složku.

„Barry Frond?“ zakroutil hlavou kapitán.

„Něco se vám nezdá?“

„Kdo dá svému synovi jméno Barry?“

„Možná mají rádi Barryho Whitea," snažil se to Verbenssen odlehčit.

„Zřejmě."

„V každém případě je to váš nový muž. Takže ho vezměte s sebou."

„A máte v záloze ještě něco?"

Plukovník se pousmál a pokynul hlavou.

„Tak mě nenapínejte, plukovníku."

„Z ředitelství mi sem posílají dvě nové policistky, takže je musím někam začlenit."

„Chcete mi tím naznačit, že jednu chcete začlenit do EA."

„Přesně tak."

Hm!

„Oddělení pro mimořádné úkoly bude tak pěkně genderově vyvážené."

„Zřejmě jste nečetl mojí složku, plukovníku."

„Ovšem, že četl. Pracujete nejraději v týmu se seržantkou Romstromovou."

„Vidíte."

„Ale tohle je Kodaň. Jsme zvyklí pracovat ve větších týmech. Je to efektivnější."

„Vážně?"

„Ano."

„No, dobře. Uvidíme."

„Frond na vás čeká na chodbě, takže ho můžete uvést do vaší kanceláře a trochu ho seznámit s prostředím."

„Ode mě to sedí," pousmál se kapitán. „Jsem tu měsíc i s cestou," dodal a zvedl se od stolu.

„Do té složky jste se ani nepodíval."

„Sám zjistím, jaký je a co umí."

„Dobře," přikývl Verbenssen a složku si vzal k sobě.

Kjelsson s pokynutím hlavy odešel. Seržant Frond stál na chodbě. Byl bledý a stěží pozdravil.

„Evidentně vám není dobře," poznamenal kapitán, když viděl výraz v jeho tváři.

„Asi jsem něco špatného snědl," řekl a chytil se za břicho.

„Dojděte si k doktorovi nebo si vezměte volno, ať jste zítra fit."

„Plukovník řekl…"

„…jste v mém týmu a v tomhle stavu byste nám nebyl stejně nic platný."

„Rozumím."

Frond pokynul hlavou a vyrazil k východu. Kjelsson ho chvíli pozoroval a pak pokračoval do své kanceláře. Počká na seržantku Romstromovou, která do hodiny přijede. Poté společně vyrazí do Malmö.

2. **Malmö, kriminální oddělení, 11:14**

Stříbrný Saab druhé generace 9-5 vyrazil kolem letiště směrem na Öresund.

„Není to SUV, že?“ ozvala se Romstromová.

Tím myslela jízdní rozdíly mezi vozy.

„To bohužel není,“ přitakal Kjelsson.

„Co víme o té oběti?“

„Jenom, že to je muž a je dánské příslušnosti.“

„Známe příčinu smrti?“

„Pojedeme rovnou na oddělení v Malmö. Kolegové nás už očekávají.“

„A tam budeme zasvěceni,“ podotkla s úsměvem na tváři.

„Ano.“

„Potkala jsem na chodbě Mikaela,“ spustila znovu. „Mluvil o nějakém rozšíření našeho týmu. Co je to za kravinu?“

„Je to pravda,“ odvětil Kjelsson. „Náš tým by měl být rozšířen o dva nové členy. Prvním je seržant Barry Frond…“

„…Barry?!“ podivila se Romstromová.

„Ano, také jsem se divil,“ podotkl s úsměvem kapitán a pak jí řekl, že čtvrtým členem bude nějaká policistka, kterou posílá ředitelství.

„Větší tým?“

„Jo.“

„Nejsi z toho nadšený.“

„Víš, přece, jak pracujeme.“

„Ve dvou nám to jde lépe.“

„Ovšem.“

„Plukovník zřejmě spoléhá na větší počet lidí v týmu.“

„Je to prý efektivnější.“

Aha!

„Teď to nebudu řešit. Máme případ,“ dodal a zařadil se do levého rychlejšího pruhu.

Za půl hodiny se dostali k místu určení. Kriminálka Malmö. Zaparkovali před podlouhlou budovou. U vchodu je oslovil mladý policista v uniformě.

„Dobrý den, vy jste ten tým z Dánska?“ zeptal se plynulou dánštinou.

„Ano,“ ozval se Kjelsson.

„Pěkná dánština,“ poznamenala Romstromová.

„Mám v Kodani prarodiče,“ dodal mladík.

„Klidně můžeme mluvit Švédsky,“ ozval se Kjelsson a představil svou kolegyni a pak sebe.

„Já jsem Henrik Lindell.“

„Fajn.“

„Ale klidně to můžeme střídat,“ navrhl Lindell.

„Vy jste na nás čekal?“

„Ano.“

„Kde je zbytek týmu?“

„Poručík Nordahl šel za patologem, který dnes ráno dokončil pitvu.“

Aha!

Kjelsson se zarazil.

„Měli jsme počkat na vás?!“ zeptal se Lindell.

„Teď už je to jedno,“ odvětil kapitán.

„Co nám k oběti můžete říct?“ ozvala se Romstromová.

„Muž, věk padesát jedna. Jmenuje se Olaf Byrstend…“

„…víte to jistě?!“ vyhrkl Kjelsson.

„Znáte ho?“

„Olaf Byrstend,“ šeptl kapitán a podíval se na seržantku. „Poznali jsme ho tady s kolegyní v Laesø.“

„Měl u sebe doklady?“ zeptala se Romstromová.

„Ano.“

„A příčina smrti?“ zeptal se Kjelsson.

„Podle našeho koronera oběť zemřela na vykrvácení, které mu způsobil pachatel odejmutím rukou v zápěstí.“

Oh!

„Co jste to řekl?!“ vyhrkl Kjelsson.

Zastavil se na chodbě a skoro nechtěl uvěřit, co právě slyšel.

„Pojďte do kanceláře, kapitáne. Všechny detaily probereme tam, nechtěl jsem to na vás takhle vybalit na chodbě,“ omluvil se Lindell.

„V pořádku,“ kývl Kjelsson. „Toho člověka jsem znal a skutečnost, že mu někdo uřízl ruce, mě docela znepokojila.

„Zřejmě proto plukovník poslal nás,“ dodala Romstromová.

Kjelsson jen přikývl a následoval strážmistra Lindella do jejich kanceláře. Poručík Nordahl dorazil o patnáct minut později. Kapitán a jeho kolegyně seděli u stolu.

„Vy musíte být, kapitán Kjelsson,“ spustil Nordahl jakmile vstoupil do místnosti.

„Jo.“

„A vy ta sympatická seržantka, co utekla hrobníkovi z lopaty.“

„Sakra, vy se nezdáte!“ vyhrkl Kjelsson.

„Vždycky se zajímám o lidi, kteří se mnou budou spolupracovat,“ dodal Nordahl a přistoupil, aby jim podal ruku.

„Očekáváte, že se zde zdržíme?“ zeptal se kapitán.

„Není to obyčejná vražda. Takové věci se normálně nestávají,“ odvětil poručík.

Každý hned pochopil, že jeho narážka směřovala na odejmuté horní končetiny oběti.

„Zřejmě byste měl vědět, že oběť naši dánští hosté znali,“ prozradil Lindell.

„Opravdu?!“ pohlédl Nordahl na kapitána.

„Je to tak. Byli jsme na ostrově Laesø, kde jsme se s ním setkali.“

„Co to bylo za člověka?“

„Jak to myslíte?“

„Chtěl bych pochopit jeho povahu. Jak přemýšlel, jak žil, abych přišel na to, proč jsme jeho tělo našli na mostě přes Öresund.“

Zajímavé uvažování, pomyslel si Kjelsson. Trochu v tom viděl sebe.

„Nepřipomíná ti to někoho?!“ rýpla si Romstromová do kapitána.

„Tak trochu,“ špitl Kjelsson.

„Trochu?!“ udivila se a jemně do něho šťouchla.

„Poznat povahu oběti je důležité, ale nepodceňoval bych místo činu,“ dodal kapitán.

„Forenzní prozkoumalo perimetr deseti metrů.“

„Můžete projet kamery, jestli něco nezaznamenaly?“ navrhla Romstromová.

„Už jsem to udělal,“ řekl pohotově Nordahl.

Sakra, ten je neustále o krok vpřed, pomyslela si.

„Co jste zjistil?“ zeptal se Kjelsson.

„Po půlnoci zastavila na mostě dodávka. Poznávací značka byla zakrytá a řidič dodávky měl na hlavě černou čepici…“

„…a do obličeje mu nebylo vidět!“ vstoupil do toho kapitán.

„Ne.“

„Můžeme zjistit, co je to za typ dodávky?“

„Je to Ford Transit, ale takových tady jezdí spousta.“

„Jak se choval řidič, který se zbavoval mrtvého těla?“ zeptal se Kjelsson.

„Rozhodně byl nad věcí. Je to možná hloupost, ale připadal mi, jako by to už někdy dělal.“

„Zbavit se mrtvoly?“

„Jo,“ přikývl Nordahl.

„Nebo chtěl, abychom to mrtvé tělo našli právě na mostě přes Öresund.“

„Chcete tím něco naznačit?“

„Jen mě napadlo, jestli by nestálo za to, projít záznam kamer za poslední dva dny. Je možné, že se na to připravoval a stejné auto už tudy projelo,“ vysvětlil Kjelsson

„Uděláme to,“ řekl poručík a pohlédl na strážmistra Lindella.

Ten to samozřejmě pochopil a vyrazil to zařídit. Jakmile odešel, kapitán si nemohl pomoci a zeptal se poručíka Nordahla, proč si do týmu vybral právě strážmistra Lindella. A jestli by neměl nosit civilní oděv, když je u kriminálky.

„Před čtrnácti dny přišel od dopravky. Podal si žádost ke kriminálce, takže je tu na zaškolení,“ vysvětlil Nordahl.

„Chápu.“

„Rozhodně na to má. Umí předvídat. Je pohotový a iniciativní.“

„Když ho schválíte, zůstane?!“ zeptala se Romstromová.

Poručík přikývl.

„Takové lidi by si měl člověk držet u sebe,“ poznamenal Kjelsson.

* * *

Po nějaké době přiběhl Lindell. V ruce držel fotku. Všichni přítomní okamžitě věděli, že něco má.

„Mám fotku stejné dodávky před dvěma dny,“ vyhrkl Lindell.

„Jak víte, že je to stejná dodávka?“ zeptal se Kjelsson.

„Má promáčklý nárazník na stejném místě.“

„Všímavý chlapec,“ pousmál se kapitán.

„A mám i poznávačku.“

„To je dobrá zpráva. Teď jen zjistit, odkud dodávka přijela.“

„Je to Halland,“ vyprskl Lindell.

„Kraj ležící na západním pobřeží Švédska,“ upřesnil Nordahl.

„Jak jste to poznal?“

„Podle znaku. Bílý lev v modrém pozadí,“ odvětil strážmistr.

„Dokážete zjistit z jaké obce?“

„Samozřejmě. Myslím, že klidně můžeme vyrazit na sever po E6. Nejbližší obec v kraji Halland je Laholm a cesta bude trvat více než hodinu.“

„Znamená to, že majitel vozu je nějaký podnikatel. Farmář, zemědělec, nebo řemeslník.“

„Že by naši oběť Olafa Byrstenda potkal cestou do Malmö?!“ podivila se seržantka.

„Je to možné,“ kývl Kjelsson a podíval se na poručíka. „Musíme pochopit, co přivedlo Byrstenda do Malmö. Nechce se mi věřit, že jeho cesta vedla do Dánska přes Öresundský most.“

„Ale dodávka vyložila mrtvolu při cestě z Dánska do Švédska. Ne naopak,“ poznamenal Nordahl.

„Toho jsem si vědom,“ přitakal Kjelsson. „Co když chtěl, aby to tak vypadalo?“ zamyslel se.

„Hm,“ zahučel poručík.

„Tak zjistíme, komu patří ten vůz,“ navrhl Lindell.

„Vy jste to ještě neudělal?!“ popíchla ho Romstromová s úsměvem na tváři.

Strážmistr zakroutil hlavou a usadil se ke svému počítači. Spustil program, který vyhledal v registru poznávacích značek majitele světle modrého Transitu.

„Vozidlo je psané na Josifa Almgrena," pronesl po chvilce Lindell.

„Adresa?"

„Kyrkogatan 6, Kinna."

„To ale není kraj Halland, ale Västra Götaland."

„To znamená, že koupil auto v jiném kraji a nevyměnil si poznávací značku."

„Myslíme, že všichni víme, kam pojedeme," poznamenal kapitán a zvedl se ze židle.

„Je to kus cesty," připomněl Nordahl.

„V tuto chvíli je to naše jediná stopa," postavila se Romstromová na kapitánovu stranu.

„Jsem si toho vědom, ale cesta tam i zpět potrvá víc než šest hodin."

„Navrhuji, abychom tam jeli oběma auty a podle toho, co zjistíme, se uvidí. Jsem ochoten tam klidně přespat v nějakém penzionu."

„A vy?!" podíval se poručík na seržantku Romstromovou.

„Ovšem."

„Dobře, zajdu za velitelem Westmarkem. Pokud tomu požehná, vyrazíme s tím, že tam přespíme."

„Okej."

Poručík Nordahl se zvedl a odešel za plukovníkem.

„Myslíš, že to Westmark schválí?" zeptala se Romstromová.

„Pokud chce, abychom ten případ vyřešili, tak ano," odvětil Kjelsson.

Seržantka přikývla a zvedla se ze židle. Chvíle očekávání se naplnila asi po pěti minutách, kdy se objevil v místnosti poručík Nordahl.

„Plukovník souhlasil, ale vy," podíval se na Lindella. „Zůstanete tady, jako záloha, kdybychom něco potřebovali."

„Rozumím," přikývl strážmistr.

„A my, vyrážíme!" pronesl Nordahl směrem ke kapitánovi a jeho sympatické kolegyni.

Pořád po ní pokukoval. Pravděpodobně se mu líbila.

3. **Tofta, 15:34**

Stříbrný Saab dorazil jako první ze dvou vozidel na rozcestí silnic E20 a čtyřicáté první. Odbočil doprava a pokračoval na Asby. Jakmile projeli městečkem Tofta, zastavil u silnice. Vůz poručíka Nordahla se jim ztratil z dohledu. Po deseti minutách čekání začal být Kjelsson nervózní.

„Kde se courá?“

„Všimla jsem si, že zmizel z dohledu, když jsme projížděli obcí Tofat.“

„Zavolej mu,“ pobídl ji kapitán.

Romstromová přikývla a vytáhla z kapsy telefon.

„Nedostupný,“ špitla.

„Vrátíme se pro něj, třeba se mu porouchalo auto.“

„Jo.“

Kjelsson otočil vůz a vrátil se do Tofty. Při vjezdu do městečka potkali modrý Ford Transit.

„Nebylo to podobné vozidlo, jako ze záznamu?“ všimla si Romstromová.

„Je tmavší než ten, co byl na mostě.“

„Vypadá to, že Ford Transit je v této lokalitě opravdu populárním vozem.“